

1. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо спрощення досудового розслідування окремих категорій кримінальних правопорушень : Закон України від 22 листопада 2018 року № 2617-VIII. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2617-19#Text>. (дата звернення: 24.02.2021).

2. Капліна О. В. Актуальні проблеми тлумачення окремих підстав для закриття кримінального провадження. Вісник кримінального судочинства. 2016. № 3. С. 38–45.

3. Рось А. В. Закриття кримінального провадження: проблеми правової регламентації. *Вісник Луганського державного університету внутрішніх справ імені Е. О. Дідоренка*. 2018. Вип. 3. С. 102-110.

4. Кримінальний процесуальний кодекс України: Закон України від 13 квіт. 2012 р. № 4651-VI. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text>. (дата звернення: 24.02.2021).

Ворона Юлія Сергіївна,
курсант 2 курсу факультету підготовки
фахівців для підрозділів
стратегічних розслідувань
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
науковий керівник: **Кіяниця Володимир Миколайович,**
викладач кафедри кримінального процесу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

СОЦІАЛЬНИЙ І ПРАВОВИЙ ЗАХИСТ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ І ПРАЦІВНИКІВ СБУ

Актуальність теми: Працівники Служби безпеки України є рівноправними громадянами держави й мають повний обсяг прав та свобод, визначених міжнародними правовими нормами та відповідними конституційними засадами, серед яких важливе місце посідає право на соціальний захист. Проте існує нагальна потреба надання державою працівникам Служби безпеки України відповідних гарантій і компенсацій, які певним чином мають відшкодувати

додаткові навантаження, пов'язані з особливостями виконання їхніх обов'язків [2].

Основним Законом держави – статтею 46 Конституції України визначено, що громадянам держави гарантується право на соціальний захист, що охоплює право на забезпечення їх у разі повної, часткової або тимчасової втрати працездатності, втрати годувальника, безробіття з не залежних від них обставин, а також у старості та в інших випадках, передбачених законом [1]. Суть поняття соціального захисту в законодавстві України нині не визначено. В нашій державі сфера соціального захисту є проблемною, оскільки громадяни не повною мірою забезпечені належним соціальним захистом. Науковці по-різному трактують поняття соціального захисту. під соціальним захистом розуміють діяльність держави, спрямовану на забезпечення процесу формування і розвитку повноцінної особистості, виявлення і нейтралізацію негативних чинників, які впливають на особистість, створення умов для самовизначення й утвердження в житті [3]

Соціальний захист громадян передбачає дві складові. З одного боку, соціальний захист – це сукупність соціальних і юридичних гарантій, метою яких є забезпечення державою для кожного члена суспільства реалізації його основних соціально-економічних прав, передусім права на рівень життя, необхідний для нормального відтворення та розвитку особистості. З іншого боку, соціальний захист громадян, який реалізується державою в процесі державного управління, – це ефективні засоби, що дають змогу впровадити належний рівень солідарності між особами, які отримують доходи, та особами, які їх не мають через вік, стан здоров'я та неможливість знайти роботу [3]. Окрім наведених, існують й інші трактування поняття «соціального захисту». На нашу думку, соціальний захист населення – це діяльність держави, яка скерована на забезпечення громадянам права на гідне життя, неодмінного для всебічного розвитку населення.

Прогалиною нашого законодавства є відсутність єдиного законодавчого акта, який би містив у собі перелік структурних органів, що належать до правоохоронної системи, та в якому було би передбачено й урегульовано всі

необхідні соціальні гарантії для забезпечення адекватного рівня життя та соціального захисту працівників цих органів. Структура правоохоронної системи є доволі багатогранною та налічує чимало органів, які здійснюють правоохоронну (правозастосовну та правозахисну) діяльність, забезпечують законність і правопорядок, захищають права й інтереси громадян, соціальних груп, суспільства і держави, займаються попередженням, припиненням правопорушень, застосуванням державного примусу або заходів громадського впливу до осіб, які порушили закон та правопорядок. Отже, традиційно до правоохоронних органів відносили органи прокуратури та внутрішніх справ. Що стосується інших державних органів, то питання про їх належність до правоохоронних органів і зараз вирішується неоднозначно.

Статтею 2 Закону України «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів» визначено, що правоохоронні органи – це органи прокуратури, Національної поліції, Служби безпеки, Військової служби правопорядку у Збройних Силах України, Національне антикорупційне бюро України, органи охорони Державного кордону, органи доходів і зборів, органи й установи виконання покарань, слідчі ізолятори, органи державного фінансового контролю, рибоохорони, державної лісової охорони, інші органи, які здійснюють правозастосовні або правоохоронні функції [3].

Висновок: Сьогодні в Україні існує низька проблем у сфері соціального захисту працівників Служби безпеки України, над розв'язанням яких працюють фахівці різних галузевих наук. Основною проблемою залишається нормативно-правове регулювання, що здійснюється великою кількістю нормативних актів, деякі з них мають норми, що значно ускладнює їх використання на практиці. Крім того, багато норм декларативного характеру, які не містять механізму їх реалізації, що значно гальмує розвиток системи соціального захисту працівників Служби безпеки України.

Бібліографічні посилання:

1. Конституція України, документ 254к/96ВР. URL:<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>. (дата звернення: 12.02.2021);
2. Закон України «Про Службу безпеки України» від 25.03.1992 № 2229– XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2229-12#Text> (дата звернення: 12.02.2021);
3. Закон України «Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей» від 20.12.1991 №2011- XII. URL:<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2011-12#Text> (дата звернення: 12.02.2021);
4. Інструкція про організацію забезпечення і надання військовослужбовцям Служби безпеки України та членам їх сімей житлових приміщень. Наказ СБУ № 792 від 06.11.2007. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1308-07#Text>, (дата звернення: 12.02.2021);

Гапіч Ігор Олегович,
слухач магістратури 2 курсу Дніпропетровського
державного університету внутрішніх справ
науковий керівник: **Павлова Наталя Валеріївна,**
доцент кафедри криміналістики та домедичної підготовки
Дніпропетровського державного університету
внутрішніх справ, к.ю.н., доцент

ПСИХОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ПРОВЕДЕННЯ ДОПИТУ НЕПОВНОЛІТНЬОЇ ОСОБИ

В сучасних умовах та з урахуванням чинного законодавства оперативно-розшукову діяльність не можна уявити без допиту. Допит - це процесуальна дія, яка є регульованим кримінально-процесуальним інформаційно-психологічним процесом спілкування осіб, що беруть участь у ньому, спрямована на отримання інформації про відомі допитуваному факти, що мають значення для встановлення істини у справі.

Серед видів допитів особливе місце належить допиту неповнолітніх. Підготовка та проведення допиту неповнолітніх та неповнолітніх визначається